

NISKASET

NISKASTEN SUKUSEURAN
JÄSENLEHTI 2/2016

*Hyvää ja Rauhallista Joulua
sekä
Valoisaa Uutta Vuotta 2017*

Puheenjohtajan tervehdys

Odotus

Monen vuosikymmenen tauon jälkeen olen opetellut neulomaan sukkia. Loimaalaiset kutovat sukat, mutta minä neulon. Ensimmäiset sukkani olivat varsin vaatimattomat, mutta taidon karttuessa olen tehnyt monenlaisia kantapäitä ja kuvioita sukkiini. Sukan kantapään lisäksi olen tuskailnut viimeisten silmukoiden päättelyä, että sukat eivät lähtisi purkautumaan. Sukkien tekoa neuvoi ja tarkasteli kriittisestikin tyttäreni, joka on taitava neuloja. Taitoni karttuessa on myös lankavarastoni kasvanut huimasti.

Ehkäpä jotkut tekeleeni päätyvät pukinkonttiin tai naapurissa asusteleville pakolaispojille.

Niskasen kirja: "Uudisraivaajan henkeä" on nyt koossa. Kirjatoimikunta on kutonut, purkanut ja päätellyt kirjaa useamman vuoden ajan. Ensimmäisen osan kirjoittaja, Maritta Pohls on tehnyt taidokkaan koosteen suuresta määrästä materiaalia. Toisessa osassa ovat sukutaulut, joita tutkija Ari Kolehmainen on kerännyt Mikkelin maakunta-arkistosta ja Antti Niskanen entisistä Niskasen suvuista tehdyistä materiaaleista. Kirjan molemmissa osissa on myös kuvitusta. Tässä lehdessä ovat tarkemmat ennakkotilausohjeet ja hinnat.

Niskasen suvun tarinoista olisi saatu useampikin kirja, niin suuri oli materiaalin määrä. Vielä jäi paljon tähteeksi myöhemmin hyödynnettävää aineistoa.

Viime kirjatoimikunnan kokouksessa totesimme, että kirja on myös kunnianosoitus 100-vuotta täyttävälle Suomelle. Kirjoissa on annettu kuulua Niskasen sukuun kuuluvien oma ääni. Tarinoita ei ole muuteltu, vaan ne ovat lähettäjiensä näköisiä.

Odotetaan kirjan valmistumista taitosta ja painosta. Kirjatoimikunnalle esitän pyyteettömästä ja aikaa vieneestä työstä suuret kiitokset.

Toivotan myös kaikille lukijoille rauhallista ja hyvää joulua ja vuotta 2017!

Helvi Klemetti, puheenjohtaja,
Loimaa

www.niskaset.info
www.niskanen.net (Kainuun Niskaset)

Jouluista Lutheria

Nyt on menossa juhluvuosi sekä luterilaisen kirkon, että Suomen historiassa. Reformaatio 500 v juhluvuosi on jo käynnissä ja Suomi 100 juhlinta alkaa toden teolla ensi vuoden puolella. Lokakuussa 500 v sitten Martti Lutherin kuuluisat 95 teesiä levisivät kirjapainotaidon takia ympäri Saksaa ja Lutherin ajatukset kirkon uskosta ja kirkon epäkohdista levisivät kaikkialle. Reformaation löydöt ja ajatukset johtivat lopulta uuden kirkkokunnan, luterilaisen kirkon syntymiseen. Tähän luterilaiseen perinteeseen mekin täällä pohjolassa liittymme ja suuri osa väestä kuuluu luterilaiseen kirkkoon.

Yksi Martti Lutherin tärkeistä ajatuksista oli, että hänen mielestään kansan piti saada lukea Raamattua omalla kielellään, kuulla saarnaa ja laulaa yhdessä virsiä jumalanpalveluksissa kansankielellä. Sen vuoksi Luther käänsi monia keskiaikaisia jumalanpalveluslauluja omalle kielelleen saksaksi. Hän muokkasi Raamatun psalmeja virsiksi, ja teki uusia virsiä katekismuksen opetuksen pohjalta.

Seinäjoen alueen kirkoissa on jumalanpalveluksen jälkeen ensimmäisenä adventtina

jaettu kynttilä ja siihen liitetty tulitikkuaski kirkkovieraille ovilla. Tänä vuonna tikkuauskeja on viisi erilaista. Niissä on Lutherin kuva ja yksi säe Lutherin virsistä: 'Jumala omi linnamme' (170:1), 'Se sana seisoo vahvana' (170:4), 'Oi iloitkaa te kristityt' (261:1)', 'Mä suuren ilon ilmoitan' (21:1), 'Nyt Jumalalle kunnia' (21:10)...tutuilta kuulostaa nämä virrensäkeet, vai kuinka?

Joulun aikaan meidät virittävät usein joulun laulut. Tutut säkeet ja sanat jäävät soimaan mieleen ja tiettyyn tunnelmaan liittyy tietynlainen musiikki. Joulunpyhiin ja joulujuhliin liittyy oleellisesti Lutherin virsi 'enkeli taivaan'. Joulua luterilaisen kirkon elämässä ei voi kuvitella ilman tätä virttä. Tässä muistin virkistämiseksi virsikirjan viimeiset kolme säkeistöä. Olkoon nämä säkeet meidän joulurukouksemme.

Siunattua joulunaikaa kaikille!
Marjo Niskanen

*Ah, Herrani mun Jeesuksein,
tee asunnokses sydämein.
Mua älä hylkää tuskassa,
vaan vahvista ain uskossa.*

*Ah, iloni jos sinuss' ois,
en unohtaa sua koskaan vois.
Suo siihen apus armosta,
niin kiitän aina riemulla.*

*Nyt Jumalalle kunnia,
kun antoi ainoon Poikansa.
Siit enkelitkin riemuiten
veisaavat hälle kiitoksen.*

Luukkoan evankelijumi Kaennuun murtteella

Van siihe aekkaan keisari Aokustus anto semmosen meärräöksen, että koko moalima on pantava verolle. Se oli ensimmäenen kerta ja sattu, ku Kyrenius toemi Syyrijan peämiehenä. Sen tähe jokkaenen lähti merkkuuttamaan ihtesä veroluvettelloon, itekuhi ommaan moalikyllääsä.

Niinpä lähti Joosehvihi Kalilejasta Nasaretin kaopungista ja meni ilimottautummaan veroherroelle Juuteaan, Toavetin kaopunkkiin Peetlehemmiin, ku kerta oli Toavetin sukkuo. Se otti mukkaasa emäntäsä, Marijan, joka outti vaovvoo. Niijen siellä ollessa tuli Marijan synnyttämisen aeka. Se pyörräötti poejjan, keäri sen kapaloehij ja pani seimmeen moata köllöttämmään, ku kerran kortteeripaekkoo ei ollu.

Sillä seuvvulla oli paimenie vahtimassa yöllä lamppaeta. Yhtä äkkie niijen eissä seistä napotti Herran enkeli, ja taevvaallinen kirkkaos loesti ympäriisä. Paemenie meinasi ruveta pelottammaam, mutta enkeli raohotteli niitä: "Elekkeehä nyt tyhjee pelätkö! Minä ilimotan teille kaekille ilosen assien. Teille on tännään tuolla Toavetin kaopungissa syntyny Vappaattaja, joka on Ristus ja Herra. Ja työ löyvvättä poekalapsen seimestä makkoamasta."

Siinä samon tein oli enkelin ympärillä iso sakki taevvaallista sotaväkkeä, joka äety laolamaan ja ylistämmään Herroa sanomalla: "Jumalan on kunnie korkeoksissa, moan peällä raoha ihmisillä, joeta Se rakasttaa."

Enkelilaoman mentyö takasi taevvaasseen paemenet alako puhhuo keskennään: "Nyt lampsittaan äkkie Peetlehemmiin! Sielläpähän nähhään se, mitä Herra meille ilimatti. Paemenet laetto lipposta toesen etteen ja eipä menny aekkoakkaa, kun löyti Marijan ja Joosehvin ja poejjan, joka nukkuo tuhnotti seimessä. Sitä kahtoessaan paemenet kerto kaekille, mitä niille oli tästä poejjasta puhuttu. Jokkaenen oli ihan äemän käkenä, kun ne kuunteli paementen juttuo. Van Marija paeno assiet mielleesä ja mietti niitä iteksesä aeijan kans.

Paemenet paeneli takasi työmoalleen ja kiitteli ja siunnaeli Jumaloo kaekesta, mitä oli tullu kuultuo ja nähtyö. Kaekki oli käöny justiisa sillä keinon, kun niille oli kerrottui.

**Siunattua
Vapahtajan Syntymäjuhlaa
ja Hyvää Uutta Vuotta 2017!**

Niskasten sukukirja valmistuu!

Sukukirjan tekeminen alkoi 12 vuotta sitten Savonlinnassa pidetyssä tutkijoiden kokoon-tumisessa. Sittemmin eri puolilla tehtyjä tutkimuksia on koottu yhteen ja lukuisat Niskaslaiset ovat täydentäneet niitä omilla tiedoillaan. Sukututkija FM Ari Kolehmainen on selvittänyt sukumme alkujuuria. Suvun tarinoita on koottu yhteen ja FT Maritta Pohls on nivonut ne yhteen maamme his-torian tarinaan.

Sukumme jäsenten historiaan sisältyy lukui-sia ihania, liikuttavia ja joskus traagisia tari-noita.

Maritta Pohlsia lainaten: " Sukukirja alkaa 1500-luvulta Ylä-Savon ja Kainuun korpien raivaamisesta ja sukuyhteisön kuvaamisesta. Suku oli Niskasten kuten muittenkin ainoa turva. Kapinoimme, viersimme kaskea, näim-me nälkää pitkinä talvikausina savupiirttien hämärissä ja kärejäimme tietysti. Joku pappi ja lukkari löytyy, mutta suurin osa Niskasista kuului tilattoman väestön laajaan joukkoon. Torppien hallaiset pellot, mutta myös hen-gellinen uudisraivaus ovat olleet sukumme työsarkaa. Niskasen suvun tarina kulkee lin-jassa kaikkien suomalaisten historian kans-sa." Voi siis hyvällä syyllä sanoa, että tämä kirja on yhteinen ponnistuksemme. Kirja valmistuu sopivasti Suomen 100-vuotis juh-lavuoteen ja meidän panoksemme itsenäi-sen Suomen juhlintaan. Sukukirjatoimikunta on kokoontunut tähän mennessä 17 kertaa. Kirjan sisällöstä, painopisteistä, rakenteesta, taitosta, painatuksesta, jakelusta ja monista muista seikoista on keskusteltu pitkään ja hartaasti. Myös sukuseuran hallitus on osal-listunut aktiivisesti kirjaa koskevaan keskus-

teluun. On myös syytä mainita ne henkilöt, jotka sukuseuran hallituksen ohella ovat erityisesti antaneet työpanostaan kirjan synnyttämiseksi. Kirjatoimikuntaan ovat kuuluneet puheenjohtajana Asta Niskanen ja jäseninä Maija Pöyhönen, Sirkku-Marja Salakari, Tuulikki Saarinen ja Antti Niskanen. Jukka Niskanen on pohtinut kirjan viestintä-suunnitelmaa. Kirjan tuottaminen on ollut prosessi, joka on ollut paitsi työläs, myös tuottanut meille iloa. Olemme hitsautuneet yhdeksi joukoksi, jolla on ollut lukuisia haus-koja hetkiä yhdessä.

Kirja on nyt taitettavana ja menee painoon loppiaisen jälkeen. Sukukirjasta on tulossa melkoinen järkäle. Ensimmäiseen osaan si-sältyy sukumme tarina. Toiseen osaan sisäl-tyvät sukutaulut (yli 600 sivua!). Kirja tulee painosta ulos helmikuun puolenvälin kiep-peillä.

Nyt otetaan vastaan ennakkotilauksia. Leh-den mukana olevan jäsenmaksulomakkeen alaosassa on tilauslomake. Kirjan hinta on 80 € sukuseuran jäseniltä ja 100 € muilta kuin jäseniltä. Lisäksi tilaaja maksaa posti-kulut. Jos kirjan tilaaja ei ole jäsen, niin nyt on hyvä aika liittyä. Jäsenyys maksaa vuo-dessä vain 15 €.

Tilauksia otetaan vastaan sähköpostiin:
rekisteri.niskanen@kolumbus.fi

tai postiin:
Niskasten Sukuseura ry
Näätätie 16 A
00800 Helsinki
-Asta Niskanen-

Niskas -yrityksiä

PESOLAN PIHVILIHA

lisalmen Runnilla Pesolanniemessä on Pesolan tila, jossa on jo pitkään keskitytty puhtaasti kotona kasvatetun kotimaisen naudanlihan tuotantoon.

Minä oon syntynyt vuonna 1970. Perheeseen kuuluu opettajavaemo ja 10- ja 11-vuotiaat tyttö ja poika. Tästäkin huolimatta mulla on jo 32 vuoje työura takana.

Olin 12-vuotias, kun isä kuel. Siihen aekaan meellä ol pikkune muatila: peltoo ol 11 hehtaaria, sata kannoo, muutama lamma ja puolenkymmentä mullikkata. Töehin pit tarttua isän kuoltua. Talaven polttopuuttii tul hakattua jo tuossa iässä.

Näillä systeemeillä mäntiin vuoteen 1989, jolloin 18-vuotiaana tilalla tehtiin sukupolven vaehos. Varsinaenen tilan kehitys alako vuonna 1993, kun tehtiin ensimmäine kylmäpihatto 40 sonnille. Luajennuksia on sitte tehty 1996 ja 2003. Nyt loppukasvatuspaekoja on 150 kappaletta. Tuossa vaeheessa kaekki vasikat tul teorastamon välityksestä.

Vuonna 2004 tul ensimmäiset 20 charolais-emolehme. Seoroovana kevväänä harjotelin miten poekimiset tapahtuu. 2005 alettiin rakentammaa 76 emolehmälle parsilymäpihatto. Apevarasto tehtiin kans. Seoroovana vuonna tehtiin 1000 neliön katettu kivilantala.

Kun aekoo kulu, vuonna 2011 tehtiin siittola, johon tul siitossonneille oma pöksä ja emolehmille parikymmentä lisäpaekkoo. Samalla tehtiin vasikoelle isommat vasikkapiilot. Emolan puolta entrattiin sen verran, että nyt on noin 115 emolehmälle paekat. Rakentamista on riittänyt. Vueskymmenen alakuuosina pihvivasikoeta otettiin välityksestä 30 kappaletta, mutta jo muutaman vuoje ajan ee oo otettu – vasikoetten kasvatuksessa tila on omavarane.

Kun suoramyynä on lissääntynyt ja muuttunu ympärivuotiseks, sonnilan elläinkierto on joovuttu soppeuttammaan niin, että ostovasikoelle ee oo ennee paekkoja. Kesä-

aekaan elläimijä on n. 330. Peltomaeta on tällä hetkellä vuokramaineen 130 hehtaaria. Pelloilla on mänty luomutuotannossa vuojea 2003 alakaen.

Tila työllistää kaks ympärivuotista työntekijä. Suoramyynä pannaan vuan laavukasta, nuorta pihvihiehoo tai sonnina. Maksimi-ikä on kaks vuotta. Joka elläemellä on nimet.

Suoramyynä on tullut harjoteltua loppuvuojea 2013 lähtien ja tähän on nyt satsattu. Menekki on kasvanna koko ajan. Lihhoo myyvään jo aika monessa myyntipaekassa er puolella muakuntoo ja kaavempanakkii.

Lihat pakastettaan nopeesti ja tehokkasti heti kun tulloovat leekkaamosta, eli tuoreena pakastetaan. Jottii lihat ruakakypsytetään 2-3 viikkoo ja pakastettaan vasta sen jälakeen. Tuoreena pakastettaan sekkii.

Tervetulloo vuan tilloomaan ja ostelemaan luavukasta ja maestuvata Pesolan Pihvilihoo. Se on kotona syntynyttä ja kotona kasvatettua lähilihoo.

Monet tapahtumat ja kinkarit tulloo vuen aekana käätyä. Tilalla piettiin kevväällä Laetumelle Lasku tapahtuma, Juhannusviikolla ol lihanmyyntipäevä ja syyskuussa OstaTilalta päevä joka keräs lähes 500 kävijätä. Rilli on kuumana tämmösinä päevinä. Hampurilaesta ja lihhoo männöö ihan hupsuna..

Nyt kolomivuotis uran suavutus ol kun voitin K-ruoka kisassa Vuojen Lähituottaja palakinnon. Tämä ol huikee voetto.

Kääkee seoroomassa Pesolan Pihvilihan tapahtumija vasepuukissa ja nettisivuilla. Meeltä löötys lihat vaekka Niskasten sukokkooksii...

Olokee yhteyvessä:

Antti Niskanen

Runni. 0500430044

antti@pesolanpihviliha
tae

www.pesolanpihviliha.fi

Tuomas Niskasen ikioma jäävuori

Kesällä 2014 tiedotusvälineissä kerrottiin, että Pohjoiselta Jäämereltä tavattu uusi jäävuori oli nimetty suomalaisen merentutkijan mukaan. Tämä merentutkija on Ilmatieteen-

laitoksen meripalveluiden kehityspäällikkö **Tuomas Niskanen**. Hänestä otamme nyt tarkemmin selvää.

Miten jäävuori sai sinun nimesi?

Työskentelin Tanskan Ilmatieteen laitoksen jääpalvelussa Kööpenhaminassa vuosina 2011-2013. Työtehtäviini kuului mm. seurata Grönlannin merijään ja jäävuorien liikkeitä. Kun kesällä 2013 tanskalainen työtoverini löysi Grönlannin aluevesiltä jäävuoren, se nimettiin hänen mukaansa. Sanoin silloin,

että olisipa hienoa, jos kaikilla jääasiantuntijoilla olisi oma jäävuorensa. Vuotta myöhemmin, kun olin jo muuttanut takaisin Suomeen, tanskalainen työkaverini löysi uuden jäävuoren ja päätti nimetä sen minun mukaani.

Mikä sen jäävuoren virallinen nimi on? Oletko omin silmin nähnyt sen?

Se nimettiin Niskaseksi. Sitä voi kutsua Jäävuori Niskaseksi tai tuttavallisemmin vain Niskaseksi. Molempia näkee käytettävän artikkeleissa, joita siitä kirjoitettiin Suomessa, Kanadassa ja Tanskassa. Voi kyllä sanoa, että tämä on varsin merkittävä kunnianosoitus - myös koko Niskasen suvulle.

En ole omin silmin päässyt sitä näkemään. Kehityspäällikön työ on pääasiassa toimistotyötä, erilaisten tuotekehitysprojektien johtamista ja jossain määrin myös satelliittikuva-aineistojen tulkintaa. Grönlannin matkat eivät ole osuneet kohdalle.

Onko muilla, maailman merillä seilaavilla, jäävuorilla nimiä?

Pääsääntö on, että maailman merillä liikkuvia jäävuoria nimetään, ja mitä lähempänä asuttuja alueita tai laivareittejä ne ovat, sitä aktiivisemmin niitä seurataan. Nimeäminen on myös tapa tallettaa jäävuoren liikkeitä tutkimuksen käyttöön. Pohjoisella ja eteläisellä pallonpuoliskolla nimeämistavat ovat kuitenkin hyvin erilaiset. Eteläisellä pallon-

puoliskolla, eli Etelämantereen aluevesillä, jäävuoret nimetään tylsästi kirjain- ja numerosarjojen yhdistelmänä, Pohjoisella pallonpuoliskolla jäävuoret nimetään yleensä sen jäätikön mukaan, josta ne alunperin ovat irronneet. Vain hyvin harvoin niille annetaan suoraan vielä elävien ihmisten nimiä.

Mitä Niskaselle nyt kuuluu?

Loppukesästä 2014 näimme satelliittikuvista, että Jäävuori Niskanen ajelehti rannikon tuntumaan alueelle, jossa oli jo valmiiksi satoja muita erikokoisia jäävuoria. Sitten kuvien saantiin tuli muutaman päivän katko. Kun seuraavan kerran saimme kuvia käyttööme, alueella ei ollut enää yhtä isoa jäävuorta muiden joukossa vaan aikaisem-

paa useampia, pienikokoisempia jäävuoria. Luultavasti Niskanen oli saanut reilun pohjakosketuksen ja uudessa paikassaan myös altistunut vuorovesille enemmän kuin ulapalla ja hajonnut pienempiin osiin. Tämän jälkeen oli mahdotonta seurata Jäävuori Niskasen liikkeitä.

Mitä hyötyä jäävuorista ja arktisten alueiden jäätiköistä on?

Maapallon kaikilla lumisilla ja jäisillä alueilla on oma elintärkeä roolinsa maapallon ainutlaatuisessa elämässä. Tärkeimmäksi rooliksi nimeäisin sen, että ne antavat lukuisille erilaisille eläinlajeille, niin maan pinnalla kuin meressä, turvallisen ympäristön elää

ja lisääntyä. Lumiset ja jäiset alueet näyttelevät myös merkittävää roolia maapallon globaalissa ilmastossa, sillä mitä vähemmän maapallolla on valkoista, lumista ja jäistä pintaa, sitä enemmän aurinko pääsee lämmittämään maapalloa ja ilmastoa.

Missä olet syntynyt ja koska?

Synnyin elokuussa 1976 Lapualla, jossa myös vietin lapsuuteni ja nuoruuteni aina siihen asti, kunnes muutin Helsinkiin opiskelemaan.

Side Lapuaan on kuitenkin vahva, sillä vanhempani asuvat yhä siellä.

Kuka on isä, kuka äiti? Onko siskoja, veljiä?

Isäni on Reino Niskanen, syntyjään Lapualta. Äitini on Leila Niskanen o.s. Fränti, hän on syntynyt Nurmossa. Minulla on 11 vuotta nuorempi veli, Juho, ja kolme vuotta vanhempi sisko Miia. Veli asuu Helsingissä ja siskoni Pariisissa.

Lapualle sukuni on päätynyt isäni isoisän,

Gustaf Fredrik Niskasen takia. Hän oli syntynyt Kuopion pitäjässä 1871 ja muutti 1909 Lapualle. Hänet tunnettiin Lapuan alueella etevänä keksijänä ja konepajateollisuuden edelläkävijänä.

Miten sinusta tuli meritieteilijä ja mitä meritieteilijä itse asiassa tarkoittaa?

Tulin alun perin opiskelemaan Helsingin yliopistoon kemiaa ja ajattelin, että minusta voisi tulla hyvä matematiikan ja kemian opettaja. Jossain vaiheessa tein muutaman kurssin geofysiikkaa. Kun eräällä kenttäkurssilla päädyimme Kilpisjärvelle hiihtelemään, lumikenkäilemään sekä ajamaan moottorikelkalla lumimittausten yhteydessä, totesin että tästähän haluan itselleni ammatin. Tällä hetkellä toimin Ilmatieteen laitoksella meripalveluiden kehityspääl-

likkönä. Meripalvelut seuraa Itämeren vedenkorkeutta, aallokkoa sekä jäätilanetta, ja varoittaa merellä liikkuvia vaarallisista olosuhteista. Tuotamme myös erilaisia räätälöityjä palveluita merenkulkijoille ja tuemme jäänmurtajien kanssa talvisen meriliikenteen sujuvuutta. Nykymaailmassa, jossa kaupat ovat pullollaan ulkomailla tuotettuja tuotteita, on äärimmäisen tärkeää, että laivat tulevat ajallaan satamaan tavaralastiensa kanssa.

Mitä muuta elämänpiiriisi kuuluu?

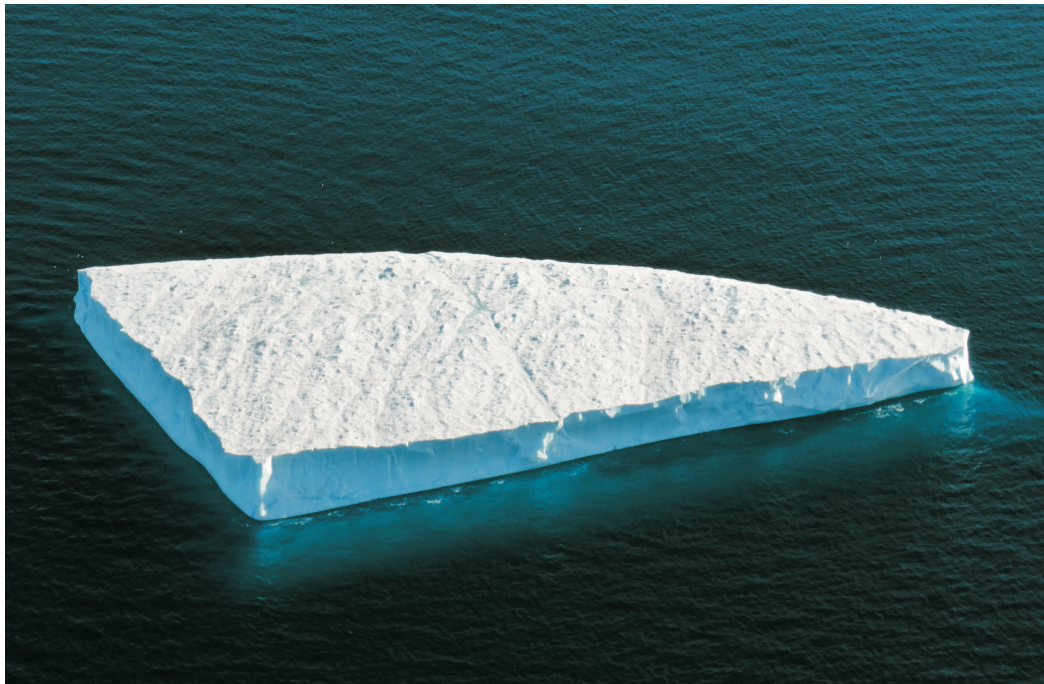
Elämäni ydinpiiriin kuuluvat vaimo ja vajaan vuoden vanha poika. Vietämme paljon aikaa vanhempiemme ja sisarustemme kanssa mutta matkustelemme myös paljon. Har-

rastan lisäksi erilaista liikuntaa kuten juoksua, suppailua, pyöräilyä, melontaa ja hiihtoa.

Haastattelu: Maija Pöyhönen

2/2016

Jäävuori Niskasesta ei ennätetty ottaa kuvaa, mutta se oli samankaltainen kuin tämä toinen pohjoisella merellä seilannut jäävuori. Kuva on otettu helikopterista. Niskanen oli pinnaltaan tasainen kuin jalkapallokenttä, sen leveys oli neljä (4) km ja pituus kaksi (2) km. Sen paksuus oli arviolta joitakin satoja metrejä, ehkä 300 – 500 m. Tästä noin kymmenesosa, eli 30 – 50 m, oli näkyvissä veden pinnalla.
(kuva: Martin Nissen)

Ilmatieteen laitoksen Meripalveluiden kehittämisspäällikkö Tuomas Niskanen.
(kuva: Ilmatieteen laitos)

Tuomas Niskasen perhe. Isän sylissä puoli-vuotias Leo Niskanen ja vierellä perheen äiti Ida Salminen.
(kuva: Tuomas Niskasen kuva-arkisto)

Jari Niskaselle MM-kultaa ja EM-pronssia

Jari Niskanen sai toisen yhteistuloksen maailman mestaruuden voimanoston Masters-luokassa Tallinnassa viime syksynä. Edellisen kultamitalin hän voitti vuonna 2013. Jari kilpailee 50-vuotiaiden 105 kilon sarjassa. Hänen yhteistuloksensa oli 747,5 kiloa: jalkakyykky 280, penkkipunnerrus 195 ja maastanosto 272,5 kiloa.

Aikaisemmin kesällä Jari osallistui voimanoston EM-kilpailuihin Tsekin Pilsenissä. Sieltä oli tuomisina EM-pronssia yhteistuloksella 750 kiloa. Yhteistulospronssin lisäksi Jari voitti lajikultaa jalkakyykyssä tuloksella 282,5 kiloa ja lajipronssia maastanostossa nostettuaan 270 kiloa. Tsekin yhteistulospronssi oli Jarin uran jo neljäs EM-mitali.

Jarin edustama seura on uran alusta saakka ollut Sotkamon Visa.

Mielipide

Kunnat ja alakoulut ovat jo vuosia ahkeroineet ja kunnostautuneet tablettien hankkimisessa jokaiselle oppilaalle, muusta opetusmateriaalista ei niin väliä. Peruskoulunsa päättäneistä 8 % on kirjoitus- ja lukutaidottomia tutkimusten mukaan. Myös matemaattiset taidot ovat alentuneet. Kohta päiväkotien jokaisella lapsella täytyy olla oma tabletti. Koskahan tabletti löytyy äitiyspakkauksista?

Nimimerkki Kainuulainen Uppi

Lainattua...

-Vaikka kaikki kuinka yrittäjänä yrittää, niin mikään ei koskaan onnistu. Suurin piirtein tällä työllä ellää kittuuttaa, mutta mitäpä se hyvejää, rikkaaksi ei tule koskaan.

*Susanna Karvonen
Puolangan pessimistipäivillä
Iltalehti*

-Meillä on uskomaton sosiaalinen pääoma. Muu maailma ihailee ja arvostaa Suomea. Meidän ei tarvitse olla kovin huolissamme, sillä lapsemme ja lastenlapsemme käyvät hyvää koulua, kasvavat tolkun ihmisiksi, joiden päätöksiä ohjaavat yhtä aikaa järki ja sydän. Heitä on rohkaistava näkemään tulevaisuutensa valoisana, täynnä mahdollisuuksia.

*Niskas -taustainen emerituspäätoimittaja
Tapani Ruokanen
Sana 10.11.2016*

-Joka ikinen ihminen on pääsääntöisesti vastuussa itsestään, niin myös valtioiden tulisi toimia.

Donald Trump

-Tiedän olevani älykäs, sillä tiedän sen, etten tiedä mitään.

*Kreikkalainen filosofi Sokrates
n. 470-399 eKr.*

-Tasa-arvosta vouhottavat femakot ja punavihreät piipertäjät ovat rajoittaneet suomalaisten miesten sananvapautta. Niin paljon, että ihmisoikeuksista huolta kantavien kansainvälisten järjestöjen pitäisi tilanteeseen puuttua.

Jos mies pyytää naista laittamaan ruokaa, on se tasa-arvon vastaista. Jos naisen ulkomuotoa vähänkin kehaisit, on kyseessä seksuaalinen ahdistelu.

*Toimittaja Pertti Granqvist
Sotkamo-lehti 11.11.2016*

Matti opetti pojalleen Lassille metsässä jälkien tunnistamista.

-Tuosta on männä Ponsse, tuosta Valmetti.

*Sutkaus
Savon Sanomat*

-...Meillä ei ollut kotona hevosia, mutta isän kanssa on tullut paljonkin käytyä raveissa, ihan pelimielessä ja sukulaisten hevosia katso-massa. Enoni Vornasen Taisto on ravimiehiä ja heidän hevosiaan tuli käytyä katsomassa...

*Olympiavoittaja Iivo Niskanen
Hevosurheilu-lehti*

Koulukengät

Huoneessa on hiirenhiljaista. Leevi heräilee omia aikojaan, singuttelee jäseniään täkin alla, tiirailee keittiön ovelle ja kuulostelee. Jokohan äiti on mennyt navettaan? Ei kuulu mittään, on se mennyt. Poika poukkoaa lattialle, vetasee sarkahousut jalkaansa, pujah-taa mokkapuseron sisään ja menee keittiön pöydän päähän selailleen koulukirjoja, las-kuoppia ja katekismusta.

Vaimo pyörähtää aamunavetalta pirttiin. Keittiöstä kuuluu läksynluku.

– Mitä jokapäiväinen leipä on?

– Kaikki mitä ruumiin ravintoon ja tarpeisiin kuuluu.

Lukemisen tahti kiihtyy. Sanoja tulee solke-naan. ”Hyvät ilmat, rauha, terveys, hyvät lavat, hyvä mai...”

– No mitä sie siellä oikein pospotat? Keskeyt-tää vaimo.

– Lueppa toiseen kertaan. Poika viisaa sor-mella ulkomuistista lukemaansa kohtaa ja antaa kuulua kuin vettä valaen. ”Hyvä halli-tus, hyvät ilmat, rauha, terveys, hyvät lavat, hy.

– No kuulinko mie oikein. Ei suinkhaan se niin ole. Se on hyvät tavat, eikä hyvät lavat.

– Ajattele pikkusen mitä luet. Äläkä paasaa, mitä sylki suuhun tuo.

Poika tarkistaa asian kirjasta, vaikka hän us-koo, että äiti on oikeassa. Äitihän osaa kat-kismuksen ulkoa. Monen monta kertaa hän hokee kovalla äänellä. ”Hyvät tavat, hyvät tavat ja ajattelee. Oli se onni, että äiti hoksa-si. Olis ne koulussa mulle nauraneet. Iso - Eikka olis räksöttäny siitä koko talven.

– Ajattelinhan mie ja luulin, että kärrönlavoja

siinä tarkotettaan. Meän pitkälavat on ma-hottoman resut ja niin ne on äijilläkin.

Leevi kokoaa kirjat reppuun. Vaimo noutaa porstuan kahverista leipälautasen ja maito-kannun, panee ne pöydälle. Sitten hän koit-taa kahvelilla perunoita ja komentelee poi-kaa. ”Pane eväsleivät repuntaskuun muistin aikana ja ala syömään. Potut on kypsiä. Porstuan ovi kolahtaa. Poika kurkistaa pirt-tiin.

– Kukas se on?

– Eetu sinne tuli.

Vaimo menee pirttiin.

– Moron. Lähin tuomaan näitä peräläisten kenkiä, ko eivät ole saaneet meiltä haetuksi. Leevin mukanahan nämä kulkeutuvat kou-lulle.

– Niinpä vain. On vaimon vastaus.

Eetu panee kaksi paria saappaita ovisuupen-kille ja mörähtää lähtiessä. ”Tuon loput ensi viikolla.”

Leevi on heti kenkien kimpussa ja lukee nimi-lappuja. ”Väikölle ja Matille nämä ovat. Ma-tin saappaat mie vien ensiksi.”

– Tuota kenkien trajausta sulla taasen piisaa koko syksyksi, vaimo tupisee.

– Miksi se Eetu näitä kenkiä ostaa?

– Ei se Eetu oikeastaan niitä osta. Eetu on niitä johtokunnan isäntiä. Se hommaa niille, jotka ei saa itte irti. kunnasta ne on.

– Tuokohan se mulle?

– Eipä näy tuovan.

– Jos se kummiski tuo, ko mulla ei ole kenkiä.

– Ei tuo.

Leevi livahtaa keittiöön. ”Miksi se tuo äiti on niin äkäsellä päällä? Onko se siitä vihassa,

ko mie syönti keskessä lähin kattoon kenkiä.” Poika hotkaisee perunalautasen tyhjäksi ja palaa takaisin pirttiin jatkamaan kenkien syynäystä. Hän pyörittelee niitä, tutkii joka puolelta ja käyttää jalassakin ja hyppii tovin lattialla. Saappaat on sidottu varrensuista narunpätkällä toisiinsa, joten pojan täytyy hyppiä tasajalkaa.

Vaimo seurailee salavihkaa pojan touhuja ja heltyy puhumaan. ” Saat sieki sitten kengät ko Onnenkukka poikii ja vasikka viiään kaupunkiin.

Leevi ei sillä kertaa välitä äidin lupauksista. Hän on omassa maailmassa. Kunnankenkien lumoissa hän nakkaa repun selkäänsä, asettelee Matin saappaat keikkaseen niskan vaaraan ja lähtee. Avojalkaisten tuliterä saappaat kaulassa poika viipottelee kylätiellä, mutkuttelee pientareelta toiselle, käväisee pelloilla säikyttelemässä variksia. Pohjantuuli puhalttaa vinkeästi.

Syksy on jo pitkällä. Poikaa ei kylmä pääse hätistelemään. Kintuissa on vipinää ja mielessä palaa toivo uusista saappaista. ” On ne komeat. Ainaski yhtä komeat, ko nämä Matin kengät, saattaa olla komeammakki. Ne pyssyy hyvin sivakoissa, ko niissä on niin känkylät nokat. Varmasti Eetu ne tuopi. Mitävarten se äiti sitä eppäili.”

Leevi on hyvissä ajoin koululla, mutta onpa han jo toisiakin poikia paikalla. – Onhan se Mattikin tuolla. Leevi sieppaa kengät kaulastaan, säntää oikopäätä kohti Mattia ja korottaa äänensä.

– Masa ho-ii, kuulesta Masa, mulla on sulle saappaat!

Matti seisahtuu kuuntelemaan, äkkää Leevin ja ampailee häntä vastaan. Leevi pyörittää vinhaa vauhtia saappaita päänsä päällä ja heittää ne Matille.

– Siinä saat riima saappaat.

Kengänkantaja on mellevän näköisenä ja saappaansaaja suu messingillä. Matti lähtee hynttyyttämään kenkiä kuistiin ja Leevi seurottelee perässä päällysmiehenä.

– Pane tuohon nurkkaan, ei mutta tuo nurkka on varmempi. Siitä ne on nätti siepata, ko koulu loppuu.

Matti tekee työtä käskettyä, asettelee kengät Leevin osoittamaan paikkaan ja parivaljakko kipaisee ulos poikajoukkoon. He ehtivät juuri parahiksi mukaan selttapallolle.

Kello kilkattaa. Peli katkeaa. Kartano tyhjenee ja hiljenee. Koulupäivä lähtee käyntiin. Ensimmäiset tunnit menevät Leevin mielestä mukavasti. Katekismus läksynkin hän muistaa prikulleen oikein. Puoliltapäivin alkaa poikaa vastustaa. Laskentotunti maistuu puulle. Kotilaskut ovat päin seiniä ja kaiken kukkuraksi lopputunnin aikana roppaa lunta maahan. Leevi kauhistuu, mutta kaikki toiset oppilaat ovat innoissaan ja luokassa syntyy kova hälinä. Välitunnille rynnätään sellaisella vauhdilla, että pulpetit tuntuvat lähtevän perässä. Leevillä ei ole kiirettä. Hän jää luokkaan ja siirtyy ikkunan viereen seuraamaan toisten ilonpitoa.

Opettaja käväsee välitunnin aikana luokassa, vilkasee poikaa ja toteaa ykskantaan.

– ”Eikö sitä ole Leevillä vieläköön kenkiä?” Poika nolottaa ja pelottaa. ”Jättääköhän se minut jälestäpäin, ko se niin katto. Opettajalle ei tohi sanoa, ettei Eetu ole vielä tuonut kenkiä.”

Portailla kuuluu kellon ääni luokkaan. Leevi pökäsee omalle paikalle. Viimeinen tunti alkaa. Poikaa jännittää. ” Mitähän opettaja sanoo, alkavatko toiset ilkkua, jäänköhän mie jälestäpäin ja miten mie pääsen kotiin?” Onneksi opettaja ei puhu pojan mieltä painavasta asiasta mitään

Kotiinlähtö on kilpapeliiä. Pienimmät ovat

jäädä jalkoihin, kun yli nelikymmenpäinen katras tukkii oviaukon.

Leevi vitkastelee lähdön kanssa, antaa toisten mennä menojaan. Vasta aikain päästä poika lähtee vitomaan omaa vauhtiaan. Hän syöksähtelee pälvipaikasta toiseen ja lämmittelee muutaman kerran jalkoja lakissa. Parin kilometrin kotimatka taittuu ennätysajassa. Märkä lakkireuhka kädessä, jalkaterät sinikirjavana poika poukkoaa kotimökin ovesta sisälle ja ensitöikseen kysäsee.

– Jokos Eetu on tuonut mulle saappaat?”

– Älä kuvittele jonninjoutavia. Onhan se nähty, ettei niitä kunnankenkiä sulle tipu. Poika on ymmällä. Yhäkö tuo äitikin on vihassa. Jokohan Onnenkukka on poikinu. Ko uskaltas kysyä. Miepä käyn kattomassa. Leevi aukaisee varovasti navetan oven. Se vinkuu ja natisee. Hertta ja Lahja tormmuuttavat nousta jaloilleen. Onnenkukka maata rojottaa pitkää pituuttaan ja ynisee. Hämärässä loukossa on vasikkakarsina. Poika kurkistelee sinne. Ei näy pikku vasikkaa. Muisto siellä vain on. Se alkaa kurkotella poikaa kohti ja tavoitella karhealla kielellään pojan puseron hihaa.

– No älä minua syö. Miepä haen sulle heinäsutin. Tästä saat. Eikö muka kelpaa? Poika katselee nyrpeänä Onnenkukkaa ja tönäsee sitä. ”Senkin löllykkä, ko et viitti ees poikia. Iltapäivän aikana sulaa ensi lumi kokonaan. Seuraavana aamuna ja vielä monta kertaa sen jälkeenkin Leevi joutuu menemään avojalkaisten kouluun.

Onnenkukka poikii sitten ajallaan ja pojalle ostetaan kaupungista Ahon kenkäkaupasta kumiset nauhakengät, joissa on lyhyt varsi. Eiväthän ne vedä vertoja kunnan saappaille, joita poika on haaveillut. Pettymys on karkea, kun ensi silmäyksellä luulee niitä naisten monoiksi. Huimasti kuitenkin nousee

kenkien arvo ja pojan mieliala, kun hän huomaa laatikon päässä tekstin koulukengät. Passaa niillä lähteä huomen aamulla kouluun, eikä varmaankaan jalkoja enää kihelmöi. Ja mikä parasta, äitikin näyttää iloiselta.

Kirjoittanut: Olavi Niskanen

Tässä yksi pieni ”novelli” isäni lapsuusajasta Tornion Liakasta, isän omista kokemuksistaan kansakoulussa 30-luvun alkuvuosilta. Isän isällä Erkillä oli mielipide että omillaan on toimeen tultava, sama mielipide oli minunkin isällä. Äidin vanhoilla hiihtokengillä minäkin kouluun lähdin 1960.

Jukka Niskanen Tornio 30.11.2016

Leena ja Olavi Niskanen 50-luvun alussa.

Nuoren Laurin ajatuksia aikuistumisen kynnyksellä

Viitasaaren Koliman Kuhalassa 24.7.1917 syntynyt Lauri Niskanen sivisti itseään opiskelemalla Suolahden opistossa 1937-1938, Parikymppinen Lauri vaikutti ikäisekseen hyvin vastuuntuntoiselta ja viisaalta nuorelta mieheltä kirjoittaessaan opistossa aineen "Kodin historia".

Aineessaan Lauri kertoo "kotinsa olleen isännän suvulla ainakin viisisataa vuotta". Tämä suku on Pielavedeltä muuttanut ja on pysynyt samassa talossa koko ajan. Hän kertoo sukunsa olleen varsin lujatahtoinen ja pysyen ehjänä, koska sukuun ei ole otettu lainkaan huonoja aineksia ja toivoi näin olevan myös eteenkin päin. Kodin perheessä tällä hetkellä ovat kotona isä ja äiti, kaksi veljeä ja kaksi siskoa ja veljen vaimo ja kaksi lasta, joista toinen poika ja toinen tyttö. Kaikkiaan meitä on kahdeksan lasta, viisi tyttöä ja kolme poikaa. Isällä on ollut kolme veljeä ja he ovat kaikki menneet Ameriik-

kaan. Yksi on tullut takasin, hän on ollut vanhapoika. Isän isällä on ollut kaksi veljeä ja yksi on heistäkin vanha poika. Sitä vanhempia en muista tarkalleen.

Lauri kertoo aineessaan myös hyvin yksityiskohtaisesti kotinsa pihapiirissä olevista eri rakennuksista, kotieläimistä, viljelyksistä, metsä- ja karjanhoidosta ym. Myös tavasta kuinka viisaudella ajatetellaan mm. vuoroviljely ja yleensä koko tilan hoito perheen elannon kannalta.

Hän pohdiskelee, että vaikka koti ei ole mikään huomattava paikka yleismaailmassa niin toimeentulo on kuitenkin riittävä siinä asuville. *Sanalasku sanoo, että yksi isä hoitaa yhdeksän lasta, mutta yhdeksän lasta ei kysene hoitamaan yhtä isää*". Aineensa lopussa Lauri kertoo perheen hengellisestä elämästä seuraavasti

Hengellinen elämä.

Jokaissa kodissaahan riittä vihoja löytyy, mitenkö sekersti sil-
lä alalla toimitaan.
Isäni minun on urko-
vainen, hän on ollut
ja kauan aikaa todel-
linen kristitty. Kak-
si siskoa on myös ur-
kouvaisia. Minun koto-
na pidetään joka vuosi
seuroja, joissa ih-
miset käyvät ahke-
rasti kuntelemassa.
Ei mikään ole sen
ihanampaa kuin nä-
kee kuinka nuoretkin
ihmiset tekevät kää-
ntymyksen elämässään.

Sitä ei voi arvata
mitenkö ihanaksi hei-
län elämänsä tulee kun
jumala saa tehdä työtä
heidän sielussaan.
Ei niin kova sydämistä
ole joka silloin nauras-
sille, joka joutui elämä-
sänsä niin kovaan paik-
kaan, kuin tunnuksia
omat rahat. Tällöin
kaikkien näkö.
On hauska, että on ko-
din vanhin tottuolen
ihminen silloin on kaik-
ki asiat paikallaan.
Ai jospa herran koit-
tasi se ilon näinä mi-
nullekin joka olen ko-
vasti heikko kulkijana
täällä maan päällä.

Lauri avioitui opistotoverinsa Kaarina Kanasen kanssa v 1942, he asettuivat asumaan Laurin kotitaloon.

Kirjoittaja Tuulikki Saarinen

Itsenäisyyden juhluvuosi 2017

Jouko Niskanen

Ensi vuonna Suomi viettää itsenäisyyden 100 –vuotisjuhlaa. Itsenäisyys oli katkolla talvi- ja jatkosodan aikana. Talvisodassa Neuvostojoukkojen tarkoituksena oli hyökätä Repolan alueelta kohti Kuhmon kirkonkylää ja edelleen Kajaaniin ja Ouluun. Tavoitteena oli katkaista Suomi kapeimmalta kohdalta kahtia.

Sodissa Suomi menetti yhteensä 94 000

miestä, eli 2,5 prosenttia väestöstään. Yli 90 prosenttia kaatuneista oli 20-40 vuotiaita. Sotaorpoja oli sotien jälkeen 50 343. Sotaleskeksi jäi noin 30 000 naista.

Evakkotaipaleelle joutui lähtemään talvisodan alkaessa noin 430 000 henkeä. Luovutetuilta alueilta siirtoväkeä oli noin 420 000 henkeä eli 11 % Suomen silloisesta väkiluvusta.

Veikko Niskasen kertomus Aimo -serkun kaatumisesta

"Rukajärven suunnalla Ontrosenvaarassa venäläisillä oli tarkoituksena katkaista Rukajärven tie 100 miehen voimalla, mutta suomalaiset piirittivät heidät mottiin. Esikunnasta oli tullut kirjallinen käsky tuhota nuo viholliset. Suomalaisilla olivat miehet vähissä. Monesta porukasta oli kerätty miehiä tuhoamaan tuo vihollisjoukko. Elokuun 1. päivän aamuna 1944 hyökkäys alkoi. Nurmeslainen vänrikki Sakari Pyykkönen johti suomalaisia sillä kohdalla, missä Aimo ja minä toimimme ryhmänjohtajina rintarinnan motin purkamisessa.

Hyökkäys oli hirvittävä, kun ryntäsimme peltoaukeaman yli vihollisia vastaan. Ilmassa sateli luotien lisäksi kaikenlaista roskaa: puun kappaleita, kiviä. Kun joukkojen johtaja huomasi, että meille käy huonosti, hän päätti,

että syöksytään venäläisten asemiin, tuli mitä tuli. Meillä oli 9 konepistoolia, 4 pikakivääriä ja loppuilla olivat kiväärinsä.

Tuossa ryntäyksessä Aimo sai sirpaleita päähänsä ja kaatui siinä. Tarkistin vielä, että Aimo oli todella kuollut, ennen kuin jatkoin eteenpäin joukkojen johtajan kehottaessa syöksyyn.

Venäläisiä antautui 60 miestä, 40 miestä oli päässyt karkaamaan motista läpi. Minun joukosta kaatui tuossa taistelussa 6 miestä. Minäkin olin saanut tuossa rytäkässä sirpaleen selkääni, mikä selvisi vasta illalla saunassa."

Kirje rintamalta

"Korsussa 29.12.1943

Sisko hyvä!

Olen saanut sieltä kotoa paketteja niin monta, etten lukuakaan enää muista. Kiitän nyt kumminkin kai-kista yhdellä kertaa.

Joulu meni niin kuin pari edellistäkin joulua. Herkkuja oli vähän joka sorttia, hiukan liikaakin oli muutamilla.

Viime jouluna komppanianpäällikkö lupasi, että seuraavana jouluna saamme olla rauhallisemmissa oloissa. Niin ei kumminkaan käynyt. Nyt me mietimmekin vain sitä, että millähän hatelolla ensi jouluna paketteja availtaan?

Propagandakirjoitukset varmaan kirjoittelevat "aseveljien jouluhartaudesta". Pakkaa hiukan tuo "hartaus" hymyilyttämään, mutta sotahan on sotaa.

Kysyt lapasista! Lapaset ovat hyvässä kunnossa, kolmet ovat aivan ehjät ja uudet, yhdet repaleet. Muuten pärjään mainiosti, mutta korvaläpät saisit lähettää, jos vaan löydät ne jostakin takin taskusta.

Joutuvatkohan ne sukset Okkosen Artun mukaan? Jos ne ovat valmiit siihen mennessä, kun Arttu lähtee lomalta, niin kyllä kai hän ottaa ne tuodakseen, kengät ja siteet voi lähettää myöhemmin paketissakin.

Vieläkö Kirsti on siellä? Jos on, niin terveisiä vaan hänellekin ja koko Nyykoolin ryhmälle Aimolta."

*Kyllikki Niskasen kirjasta:
Niskasten Sukutarinaa (2010)*

Aimo Niskanen

opiskelija

alikersantti

s. 8.11.1920 Sotkamo

k. 1.8.1944 Ontrosenvaara

Palveli talvi- ja jatkosodassa Rukajärven suunnalla.

Kuhmon Laamasenvaara

Teksti ja kuvat Jouko Niskanen

Talvella 30.11.1939

Kuhmo on kaunis rajapitäjä, jolle antavat leimansa korkeat metsäiset vaarat ja Sotakamon reitin laajat virtaavat vedet, jotka jakavat pitäjän kahtia. Pitäjässä asuu uuttera korvenraivaajakansa.

Jotain tapahtuu suuressa maailmassa, mutta tänne korven kätköihin hälyt leviävät hitaasti. Taloissa ei ole radioita, lehtien tulo on satunnaista. Kirkonkylällä mikkelimarkkinoilla aavistellaan levottomuuksia.

Neuvostoliiton rajalta korpin tietä noin 5 km on Laamasenvaara, jossa kaksi taloa Ala-Laamanen ja Ylä-Laamanen. Ala-Laamasen erämaataloon oli aamuvorhain saapunut kahden miehen suomalainen partio tuomaan asukkaille evakuoimiskäskyä. Partio istui kaikessa rauhassa talonväen kanssa lähtökahvia juoden, kun ovesta alkoi työntyä

sisään venäläisiä sotilaita. Toinen partiomiehistä, reservin sotamies Väinö Tauriainen, löi kiväärinperällä tulijaa päähän. Tällöin venäläiset vetäytyivät eteiseen, josta alkoivat ampuja ja heitellä käsikranaatteja tupaan. Neuvokkaat partiomiehet ehdivät palauttaa käsikranaatit eteiseen ennen niiden räjähtämistä. Vihollispartio piiritti taloa tulittaen kiivaasti talossa olijaita. Äitinsä sylistä turvaa etsinyt 13 –vuotias poika kuoli vihollisen luodin lävistämänä.

Patruunoiden loputtua rajamies Kimpimäki hyppäsi ikkunapokien läpi pellolle ja onnistui pääsemään saartoketjun läpi. Myös Tauriainen seurasi hetken kuluttua, mutta pihalla kohtasi kuolema tämän rohkean miehen. Sota oli vaatinut ensimmäiset uhrinsa.

Talon väki joutui vangiksi ja vietiin Venäjälle, mistä se rauhan tultua pääsi palaamaan kotinsa raunioille.

Kesällä 18.8.2016

Vielä muutamia vuosikymmeniä sitten vaarojen rinteet ja hiekkaiset kangasharjut olivat raiskioita, tykkien ja kranaattien murjomia epämääräisiä kannokoita, joita ei voinut määrittellä metsäksi. Nyt nuo seudut ovat hyvin hoidettua nuorta kasvavaa metsää. Sieltä täältä voi löytyä ruostuneita sotakaluston osia, maatuneita korsun pohjia ja umpeen kasvaneita juoksuautoja.

Laamasenvaaralle vie kaksi merkittyä polkua retkeilijän lampsittavaksi. Itäinen polku vie 1,5 km:n päähän Ala-Laamasen villiintyneelle pihatantereelle, josta se aikanaan jatkui ylemmäksi vaaraan, Ylä-Laamaseen, nyt myös jo metsittyneeseen pihapiiriin. Vain vähäisiä jäänteitä on enää havaittavissa

rakennuksista, jotka kaikki ovat sittemmin tuhoutuneet.

Ala-Laamasen pihapiirissä on muistokivi, jossa teksti: *Tällä paikalla Ala-Laamasen talossa käytiin talvisodan ensimmäinen taistelu Kuhmossa 30.11.1939. Taistelussa saivat surmansa reservin sotamies Väinö Tauriainen ja 13 –vuotias Eino Malinen.*

Kiven vierellä on taulu, josta kulkija voi lukea Ala-Laamasen tapahtumista talvisodan ensimmäisenä päivänä.

Reservin sotamies Väinö Tauriainen oli Kuhmon ensimmäinen sankarivainaja. 13 –vuotias Eino Malinen ensimmäinen siviiliuhri. Vainajien ensimmäinen leposija oli Ala-Laamasen pellon reunalla, mistä vainajat on myöhemmin siirretty Kuhmon hautausmaalle.

Venäläinen läkipelti opastaa kulkijaa.

Neuvostoarmeijan maatunut korsun pohja. Toisaalla maastossa on myös havaittavissa neuvostosotilaiden hautakumpuja. Ala-Laamasen talo toimi Puna-armeijan sidontapaikkana.

Kulkijat Ala-Laamasen muistokivellä.

Tälle paikalle hyökkääjät hautasivat ensimmäiset sodan uhrin Tauriaisen ja Eino-pojan.

Sotamuistomerkki Kuhmon Kilpelänkankaalla.

2/2016

Akvarelli: Maija Pöyhönen

Kullervonkadun Niskaset Maija, Anna-Liisa,

Esko, Raili ja Matti toivottavat kaikille

Niskasille

HYVÄÄ JOULUA!

SUKUSTANDAARI

Sukuseuran pöytästandaarin

heraldinen selitys: "Valkoisella kankaalla musta kärrynpyörä, jonka keskellä punainen tapuli, ovi, luukkuja tupsut keltaiset. Kärrynpyörä kuvaa ajanratasta, sukupolvien kiertokulkua sekä entisajan kulkuvälinettä. Tapuli kuvaa suvun ikäikaista asuinpaikkaa Pielavedellä".

Tilaa lahjaksi, muistoesineeksi tai juhlapöydän arvokkaaksi koristeeksi suvun tunnus pöytästandaari. Hinta 30 euroa + postitus 8,10 e. Tilaukset: 044-5144143 tai niskjo@hotmail.com

Niskasten sukuseuran hallitus 2015-2018

Puheenjohtaja

Helvi Klemetti Loimaa

040-8462 507

helvi.klemetti@seutuposti.fi

Varapuheenjohtaja

Sirkku-Marja Salakari Kirkkonummi

050-3371 291

sirkku-marja.salakari@elisanet.fi

Sihteeri

Kimmo Niskanen Haapajärvi

0400-299 412

prokimmo@gmail.com

Rahastonhoitaja

Jouko Niskanen Sotkamo

044-5144 143

niskjo@hotmail.com

Jäsenrekisterin hoitaja

Antti Niskanen Helsinki

040-5000 561

rekisteri.niskanen@kolumbus.fi

Jäsen

Maija Pöyhönen Helsinki

045-8567 627

maija.poyhonen@kolumbus.fi

Jäsen

Markku Niskanen Seinäjoki

040-5963 528

markun45@gmail.com

NISKASET

Niskasten sukuseura ry:n jäsenlehti 2/2016

Kannen kuva: 120-vuotias Kajaanin nikkarityylinen
kirkko, jonka on suunnitellut
Jacob Ahrenberg

Lehden toimitus: Jouko Niskanen
niskjo@hotmail.com

Painos: 450 kpl

Taitto ja paino: Sotkamon Kirjapaino
Tmi Kari Simonen